

Zeitschrift: Die Berner Woche
Band: 38 (1948)
Heft: 12

Artikel: De Moshäued vor der Etsumpfig
Autor: Eiss, F.P.
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-636037>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

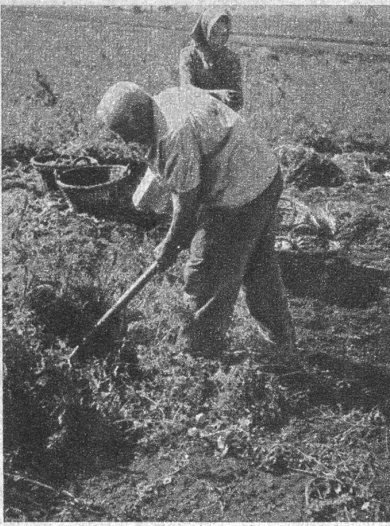
The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 01.05.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

Lehrer Fritz Probst (links), ein prominenter Kenner von Albert Ankers Leben und selbst einmal Modell von ihm, versucht mit Weinbauer Stucki den «Neuen»

Arbeit im grossen Moos. Ein Menschen-schlag kernig und bodenständig, Typen, wie sie Albert Anker auf seinen Bildern unsterblich machte

De Moshäued vor der Etsumpfig

Das hed albe zabled u gramsled i däm Moos, wenn de dr Ban isch ufgha worde. am zechede Häumonet! Do si drum die Lüt us allne Dörfer zringsidum uf das Häuli los u häi gmacht wi lätz, bis en jedere e dölle Fätze het gsyniget gha. Zälbisch het me hingegen im Seeland no gwüsst, was mähje häisst! Me hed aber o Segese gha drno, un die het me gwüsst zwetze, numero äis. Nach-heer het men afo dryschlo wi nit gschyd u het füüregheuen i grosse Halbmöön, dass me de bis z'Midag e mügichst grosse Bitz ygschlage häig, süsch hätt me no müesse risgiere, es chöm äim äine i ds Gheeg vo Eenedüüre (von der andern Seite des Mooses).

So gege Midag, wenn de ds Tau isch us em Wase gsi, het men öppe probiert es Nückli z'neeh. Mi hed aber müessen es Muttfürli azündte, wo so rächt nundediedonnermeesig grauchnet het, süsch weer me solls grad dr Hung halb druff gmacht worte vo de Breemen un angerem Gschmäus. Jää, — wie nen Imp si de di Blitzgen uf äim los cho, un es het gwüss Kerlise drunger gha, wi chlyni Spatze. Drzue häi äim no ganzi Schwerm vo Müggen um d'Ohre g'föhrnet.

Die Häuser us em Eenerlang (Land enet em Moos, Kanton Fryburg), wo albe no grad über Nacht si blieben i däm Moos, die häi de so nes Ghütt zweeg gmacht mit guet gschlesmetem Gras. Do druber häi si nes Seegel vo ihrem Loggetli gspannet, ordeli halbdürs Häu uf e Boode gheit un si ungere gschlüffe.

Am zwäute Morge, chuum dass me vor e Nasespitz hed use gseh, isch alles ume frösch drahi, un die Mee-der häi drygshlage, wie wens nimme gut weer'. Mi hed mängisch nid emol rächt drzit gnob, d'Nase z'schnütze, verschwyge de Zimmis z'neeh. Me hed hurti stängligen e Bitz Brot oder zwö ahe gwürgt, un de isch die grossi zinnigi Wychanne allbott i d'Rundi gange, — süsch weer' me wäiss Gott mängisch fascht erlächnet vor Hitz. —

We me de n'om z'Midag no äinisch ummen echläi si hed ergee un abgleegen isch, de si die grössere Bueben ab u geg dr Bruije (Broye) zue gsatzet, fer hurti luege z'fischen oder

z'bade. O die junge Burschte häi nit begehre z'liggen und z'leue. Die häi afo pulferen uf Luivogel un Wild-änte. D'Mäitli häi ne si de müesse rupfen un usneeh, dass me si grad chönn breglen i dr häisse Gluet un d'Hechte vo de Bueben o. Drbi isch äim de d'Leustung ummegange wie ne Wätterläich, u mi hed mängs Fräudeli gha un saftig Gspees ver-noh bi deer Kalatzete.

Wenn de aber im spote Nomidag das Häu isch röösch gnue gsi, so het me's afo lade. Das isch o mängisch uf all Wys u Weeg zuegange. Die schwarze Mooschmale si gar glatt u rütschig gsi. Het me bim Fertig-mache gmäint, mi häig ds schönscht Fuederli biige, so hets Gottstrossburg ungeräinisch afo helten i däm linge Bode, un hai — zungerobe mit ihm. Ehem, denn isch es aber albe nimme luschtig gsi im Moos.

Aber no viel druriger isch es äim de z'Muet worte, we me mit däm Häued het schlächt Wätter bräicht, wenn's gä greegnet u gä greegnet het, bis dr Karnal isch uberheit. Do het me mit dr War dür ds Was-ser müesse wate, für go das Gras ufz'lade un a die Börder z'fergen am Rand vom Moos. Mi hed albe die Guule (Roos) unger äim gno un isch alli Gredi über Sumpf u Greebe gfahre mit de Wöoge. Die Mäitli häi no Fräud gha, wenn's so rächt doll het gspritzt. De häi si ämmel chönne gygen u göusse. Die Chrottläi häi no

die blutte Füess dür d'Läiterbäumli düregstreckt, fer si besser dür ds Wasser chönne z'schläike.

Äendtlige isch doch de äis Fueder um ds angeren i ds Dorf uhegfahre. De si die alte Grossättine derhar cho z'trämme, öppe mid eme chlyne Ching a dr Hang. Si häi es Hämpfeli Häu ergriffen u glost, göb's chrü-peli, oder si häi's a d'Nase gha un öppe gsäit: Jä, wohl, wohl, es isch gwüss no rächt es styfs Häuli. Hin-geee, we me de vo däm missferbige, verwächnige Reegehäu het glade gha, de häi si d'Muleggen ahezooge: «O wetsch, das isch wüescht breg-net. Es gseht, dr Düfel flieh mi, grad so us, wie wenn's siebemel hätt ghöre Füroobe lüte!»

F. P. Eiss.

Oben:
Stimmungsbild aus dem grossen Moos, dessen klare Weite und eigenartige Farb-stimmung immer wieder grosse Maler begeistert hat

Unten links:
Fruchtbar ist die Erde des einstigen Sumpfgebietes im grossen Moos, und hier in dieser schwarzen Erde wird nebst Getreide vor allem Ge-müse gepflanzt

Unten:
Die Inser haben nebst der harten Arbeit auch Sinn für Gemütlichkeit und Humor

